

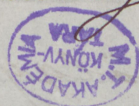
A gyermek is a felhő.

Erőt felhő ereszkedik
 Le a sendes völgy ölébe,
 Burkolván csupasz sziklákat
 Kullánczó köd-szövetébe;
 De hűtlen, - a sziklát hagyja
 Más tájára viszi vágya
 Sebbs virányok elejébe.

Ábrándozó pásztorfiu
 Merész szikla ormán állva
 Nézi a szállongó felhőt,
 Vágyai honába szállva:
 "Oh! bár veled távozhatnék,
 Szárnyaiddal repülhetnék
 Soha - soha meg nem állva."

"Mesze, mesze elrepülnék,
Jobb emberek országra,
Magas bergek ormaira,
Fel a csillagok honába!"

Égy sóhaj s mind jobban-jobban
Vágya lüre fel-fellobban,
Felhő csajja halójába.

Ellentétlén, de a csajfa
Tündérfelhő elragadja,
Ursó kabajába ugrik....

De a hülleu meglagadja.

Rideg sziklák kemény ágyán
Maró sebjei fajdalmán
Felébred s a valótlós lánya.

Evek múltát s a fiuból
Térpi lett. - Míg gyárnan látván
Ursó kődot, szálló felhőt
Elbucult, melyen sohajtván:

"Elérhetlen vágyak felé
Int ar ábránd - mint e felhő,
De nem bír el csajfa szárnyán!"